Στις γαλλικές ακτές του Ατλαντικού, οι Γερμανοί γελούσαν με τις εγγλέζικες ανοησίες, τα ξημερώματα της 6ης Ιουνίου 1944. Οι υπηρεσίες τους είχαν πιάσει από καιρό τα μηνύματα των συμμάχων προς τις αντιστασιακές οργανώσεις, ότι θα έκαναν παραπλανητική απόβαση πολύ πιο νότια από το Καλέ. Παρακολουθούσαν, μήνες τώρα, τις συγκεντρώσεις στρατού και πλοίων στο Ντόβερ, απέναντι από το Καλέ. Και ήξεραν πως ο στρατάρχης Μοντγκόμερι βρισκόταν στο Γιβραλτάρ για επίσημη επίσκεψη από την προηγουμένη. Όταν τα συμμαχικά αποβατικά πλησίασαν τις ακτές της Νορμανδίας, οι Γερμανοί δεν ανησύχησαν. Ήταν σίγουροι πως οι Άγγλοι έκαναν έναν από τους συνηθισμένους τους αντιπερισπασμούς. Και έμοιαζε να μην έχουν άδικο: Σε λίγο, ο ουρανός πάνω από το Πα ντε Καλέ σκοτείνιασε. Συμμαχικά αεροπλάνα έριχναν αλεξιπτωτιστές. Οι Γερμανοί τους περίμεναν. Τα πολυβόλα κροτάλιζαν και χτυπούσαν τους αλεξιπτωτιστές στον αέρα. Εκπληκτικές βολές: Ούτε ένας δεν έφτασε στο έδαφος ζωντανός. Έπεφταν στη γη κι έμεναν ακίνητοι ή παρασέρνονταν από τα αλεξίπτωτα. Πραγματική σφαγή.

Πέρασαν ώρες, ώσπου οι Γερμανοί να πάψουν να γελούν. Κι αυτό έγινε, όταν ανακάλυψαν πως οι αλεξιπτωτιστές που με τόση ευστοχία πολυβολούσαν, δεν ήταν παρά κούκλες. Οι αληθινοί αλεξιπτωτιστές είχαν πέσει στη Νορμανδία, στα γερμανικά μετόπισθεν. Πέντε συμμαχικές μεραρχίες είχαν αποβιβαστεί στις ακτές της δίχως ιδιαίτερα σοβαρή αντίσταση κι ο στρατάρχης Μοντγκόμερι ήταν εκεί. Ο ηθοποιός που τον υποδυόταν, ακολουθούσε κανονικά το πρόγραμμα της επίσκεψης στο Γιβραλτάρ. Άλλωστε, αρχηγός στην επιχείρηση της απόβασης ήταν ο Αμερικανός στρατηγός (και μετέπειτα πρόεδρος των ΗΠΑ) Ντουάιτ Αϊζενχάουερ. Αλλά και τα μηνύματα που είχαν πιάσει οι Γερμανοί, ήταν παραπλανητικά. Τον στόλο, στο Ντόβερ, τον αποτελούσαν μαούνες καμουφλαρισμένες. Κι ο στρατός που έφτανε κάθε μέρα εκεί, τάχα για να ενταχθεί στις δυνάμεις του στρατηγού Πάτον, το βράδυ μεταφερόταν στο Πλίμουθ. Οι επιβλητικές οχυρώσεις στο Πα ντε Καλέ φάνταζαν άχρηστες. Πέρασε μια ολόκληρη, πολύτιμη μέρα, ώσπου οι Γερμανοί να ξεκινήσουν αντεπίθεση. Αλλά τότε οι σύμμαχοι βρέθηκαν απέναντι σε ισχυρές γερμανικές δυνάμεις που δεν περίμεναν ότι θα συναντήσουν εκεί. Επειδή ο μόνος που δεν είχε πεισθεί ότι η απόβαση θα γινόταν στο Πα ντε Καλέ ήταν ο στρατηγός Ρόμελ. Είχε έγκαιρα προειδοποιήσει τον στρατάρχη Κάιτελ αλλά δεν είχε εισακουστεί. Είχε όμως ενισχύσει την άμυνα στη Νορμανδία. Το καλό για τους συμμάχους ήταν ότι, τις κρίσιμες ώρες, ο Ρόμελ βρισκόταν στο Βερολίνο. Κι όταν, στις 7 Ιουνίου, οι Γερμανοί αποφάσισαν να αντιδράσουν δυναμικά, είχε ολοκληρωθεί η απόβαση. Η μεγάλη μπλόφα είχε πετύχει.

Πια, ήταν ο ναύαρχος σερ Μπέρτραντ Ράμσεϊ που γελούσε. Είχε καταφέρει να περάσει, από την Αγγλία στη Γαλλία, 176.000 άντρες και 20.000 οχήματα με σχετικά μικρές απώλειες. Με αποβατικά πλοία αυτή τη φορά. Τέσσερα χρόνια πριν, υποναύαρχος τότε, είχε καταφέρει να περάσει από τη μια ακτή στην άλλη, τους διπλάσιους. Μόνο που τότε το δρομολόγιο ήταν αντίστροφο: Από τη Γαλλία στην Αγγλία. Ο άνθρωπος της Νορμανδίας ήταν και ο άνθρωπος της Δουνκέρκης.

Ένα χρόνο πριν από την απόβαση στη Νορμανδία, αρχές καλοκαιριού του 1943, οι Άγγλοι είχαν παίξει ακόμα ένα άσχημο παιχνίδι στον Χίτλερ: Εκείνη τη φορά με τον «άνθρωπο που δεν υπήρξε ποτέ»:

Δεν πίστευε στ' αφτιά του ο δικτάτορας, όταν τον ξύπνησαν το πρωί της 10ης Ιουλίου (1943) για να του αναγγείλουν τα νέα. Οι σύμμαχοι είχαν κάνει απόβαση στη Σικελία, χωρίς ουσιαστικά να συναντήσουν αντίσταση. Το σφάλμα ανήκε ολοκληρωτικά στον ίδιο τον Αδόλφο Χίτλερ, που δεν έβρισκε σε ποιον να ξεσπάσει την ανήμπορη λύσσα του. Η αλήθεια είναι πως οι μυστικές του υπηρεσίες τον είχαν παρασύρει σε μια καλοστημένη παγίδα που οι Άγγλοι είχαν στήσει:

Ξημερώματα Πρωτομαγιάς του 1943, το κύμα είχε ξεβράσει το πτώμα ενός Άγγλου αξιωματικού στις ακτές της Χουέλβα, στην ουδέτερη αλλά γερμανόφιλη Ισπανία. Το αλεξίπτωτο που φορούσε, μαρτυρούσε ότι είχε πέσει από αεροπλάνο. Οι πρεσβείες Γερμανίας και Αγγλίας κινητοποιήθηκαν. Οι Ισπανοί παρέδωσαν στους Άγγλους το πτώμα μαζί με την ταυτότητά του: Λοχαγός Ουίλιαμ Μάρτιν με καθήκοντα ταγματάρχη, αποσπασμένος στο γενικό επιτελείο, γεννημένος στο Κάρντιφ το 1907.

Οι Άγγλοι ζήτησαν να τους δοθούν και τα έγγραφα που κουβαλούσε ο νεκρός. Οι Ισπανοί καθυστερούσαν. Κάποτε, τα έδωσαν. Η αγγλική πρεσβεία έθαψε το πτώμα στη Χουέλβα κι έστειλε τα έγγραφα στο Λονδίνο. Είχαν ζωτική σημασία. Τα έγγραφα στάλθηκαν στο εργαστήριο που αποφάνθηκε: Οι φάκελοι ανοίχτηκαν, τα έγγραφα φωτογραφήθηκαν και ξανατοποθετήθηκαν στους φακέλους που ξανασφραγίστηκαν με επιμέλεια. Οι Άγγλοι πανηγύριζαν.

Και οι Γερμανοί πανηγύριζαν. Οι Ισπανοί τους είχαν δανείσει για λίγες μέρες τους φακέλους. Έμαθαν το περιεχόμενό τους και έστειλαν τα φωτοαντίγραφα στον Χίτλερ. Ανάμεσα στα χαρτιά, υπήρχε μια κωδικογραφημένη επιστολή γραμμένη από τον υπαρχηγό του αγγλικού επιτελείου, Άρτσι Ουέι, προς τον στρατηγό Χάρολντ Αλεξάντερ. Οι Γερμανοί έσπασαν τον κώδικα. Η επιστολή μιλούσε για απόβαση στη Σαρδηνία. Και τον καλούσε να κάνει ό,τι έπρεπε, ώστε οι Γερμανοί να νομίσουν πως επίκειται απόβαση στη Σικελία. Ο Χίτλερ έτριβε τα χέρια του μαθαίνοντας τα σχέδια των συμμάχων. Στις 16 Μαΐου, ο στρατάρχης Γκουντέριαν έπαιρνε εντολή να οργανώσει την άμυνα της Σαρδηνίας.

Στις 3 Ιουνίου 1943, η αγγλική αντικατασκοπία πληροφορούσε το επιτελείο ότι γερμανικά στρατεύματα αποσύρονταν από τη Σικελία και ενίσχυαν τις θέσεις στη Σαρδηνία και στα Βαλκάνια. Στις 10 Ιουλίου του 1943, ο Χίτλερ λίγο έλειψε να πάθει συγκοπή, όταν πληροφορήθηκε πως γινόταν απόβαση στην αποδυναμωμένη Σικελία. Οι Άγγλοι τον είχαν παραπλανήσει με την επιχείρηση «Κιμάς»:

Ο λοχαγός Μάρτιν ήταν «ο άνθρωπος που δεν υπήρξε ποτέ». Τον είχε κατασκευάσει η αγγλική αντικατασκοπία χρησιμοποιώντας το πτώμα ενός αγνώστου. Το υποβρύχιο Σέραφ παρέλαβε τον «Μάρτιν» από το Γκρίνλοκ, ξημερώματα 17 Απριλίου, και το έριξε στη θάλασσα, ξημερώματα Πρωτομαγιάς. Από εκεί κι έπειτα, οι Άγγλοι εναπέθεσαν τις ελπίδες τους στις ικανότητες της γερμανικής αντικατασκοπίας να μάθει το περιεχόμενο των φακέλων.

Στις αρχές Ιουλίου, στη Σικελία υπήρχαν δυο γερμανικές μεραρχίες, η μια με κάποια παλιά άρματα μάχης, και έξι ιταλικές με επικεφαλής τον στρατηγό Αλφρέντο Γκουτζόνι. Παλαίμαχος της Αλβανίας, ο Γκουτζόνι δεν πολυπίστευε πως ήταν δυνατό να αποκρούσει μια συμμαχική απόβαση. Όμως, ο Χίτλερ ήταν βέβαιος πως η Σικελία δεν αποτελούσε στόχο. Στις 10 Ιουλίου του 1943, έμαθε πόσο λάθος έκανε.

Ξημερώματα της μέρας αυτής, έπειτα από ολονύκτιο βομβαρδισμό, οι σύμμαχοι βγήκαν σε ένα ασήμαντο χωριό, εκεί που άλλοτε υπήρχε η αρχαία ελληνική αποικία Γέλα. Ως τη νύχτα, οι συμμαχικές δυνάμεις σταθεροποίησαν το προγεφύρωμα, κυρίευσαν μια πόλη κι απόκτησαν ένα λιμάνι. Η γερμανική αντεπίθεση, την επομένη, ανακόπηκε από τα κανόνια των συμμαχικών πλοίων κι ανατράπηκε από τα αεροπλάνα. Ως τις 15 Ιουλίου, ολόκληρη η πεδιάδα είχε καταληφθεί. Στις 20, η συμμαχική επίθεση ξανάρχισε. Στις 25, ο Μπενίτο Μουσολίνι αναγκάστηκε να παραιτηθεί. Στις 28, στη θέση του ανέλαβε ο Πέτρος Μπαντόλιο, που διακήρυξε ότι θα συνεχίσει τον πόλεμο, στο πλάι της Γερμανίας.

Στις 17 Αυγούστου 1943, ο στρατηγός Πάτον μπήκε στη Μεσσήνη. Η μάχη για την κατάληψη της Σικελίας είχε τελειώσει.

(protagon.gr, 6.6.2014)